

„Mindig a következő feladat számít”

Egészen biztos, hogy hazánkban valamennyi sportot kedvelő ember azonnal felismeri a hangját. Közgazdászból lett az utóbbi évek egyik legnépszerűbb, legismertebb sportkommentátora. Varga Ákos több mint tizenöt éve dolgozik a szakmában. Közvetített az úszó- és a labdarúgó-világbajnokságon. A sport számára igazi szenvedély. Példaképpemmel a szakma rejtjelmeiről beszélgettem.

- **Már gyermekként ez a foglalkozás volt az álma?**
- Nem, nem is gondoltam bele, hogy nekem ez lehet a foglalkozásom. Egyetemre jártam és ezt csak kipróbáltam. Anyukám talált egy hirdetést, egy táborba lehetett jelentkezni, egy nyári sportújságíró táborba. Nagyon tetszett, jó is voltam benne. A sportújságírói iskola szervezte a tábort, ahová ösztöndíjat ajánlottak fel nekem. Elkezdtem oda járni, és az is nagyon tetszett, mert gyakorlatias volt. Állandóan cikket kellett írni, riportot készíteni, közvetíteni a meccseket. Amikor elvégeztem, rögtön jöttek a gyakornoki, tudósítói ajánlatok, így elkezdtem dolgozni. Közben befejeztem az egyetemet. Egy rövid ideig párhuzamosan végeztem a rendes polgári szakmámat és a közvetítést, de nem lehetett összeegyeztetni a kettőt. Ezt sokkal jobban szerettem, így ennél maradtam. Így történt.
- **Kifejezetten az újságírói munka volt a célja, vagy inkább egy sporttal kapcsolatos szakma érdekelte?**
- A sport. Mindig azt mondták, hogy jó vagyok a beszélgetésekben is, de én azt feleltem, hogy nem, ez nem érdekel, nem akarok tévézni, nem akarok újságíró lenni, nem akarok politizálni, csak a sporttal akarok foglalkozni. Az tetszik, az érdekel, azt szeretem. A sport a szenvedélyem volt. Most is csinálom. Ez volt az irány számomra, ez vonzott.
- **Hogyan jutott el a kommentátori székbe?**
- Kommentátor úgy lettem, hogy ebben a suliban, ahová jártam, kommentálást is tanítottak olyanok, akik a szakmában dolgoztak. Ők megismertek, ügyesnek tartottak, s amikor a csatornájuk, az Eurosport embert keresett, engem javasoltak. Odakerültem, kipróbáltak, aztán ott maradtam. Nagyon szerettem ott dolgozni. Kijárhattam több helyszínre, közben pedig a stúdióban is dolgoztam. Sokáig voltam ott. Jó volt ez, de nehéz. Amikor ott vagyok a lelátón, sokkal több történést, impulzust veszek észre. Ha csak annyit látsz, amit a képernyő mutat, az kevesebb és nehezebb. Ha azt megtanulja az ember jól csinálni, akkor onnantól már jó iskolát jár ki. A másik dolog, hogy ott

nagyon sok sportág volt. Nemcsak foci, kézi, kosár, hanem kb. 30 sportágot közvetítettem.

- **Mi volt az első közvetítése?**

- Az első közvetítem egy véletlennek volt köszönhető. Akkor még próbára jártunk, sokan voltak jelöltek, szalagra rögzítették, amit csinálunk, s aztán visszaneztük, kielemeztük, hogy mit csináltunk jól és rosszul. Én beültem egy VB-történelmet összefoglaló műsorra, egymás után mutatták a döntőket, és a technikusok véletlenül elnyomkodtak valamit, s amit mondtam, az ment adásban is. Azt láttam, hogy két perc után az egyik technikus fejvesztve rohant, nyomkodta a gombokat, össze-vissza. Rögtön az első próbaközvetítem adásban ment, de nem volt rossz, fel lehetett vállalni.

- **Hogyan készül fel egy mérkőzés közvetítésére? Fel lehet készülni rá?**

- Mindegyikre föl kell készülni, még egy ilyen beszélgetésre is. Tudtam, hogy mit kell csinálnom akkor is, amikor véletlenül bekapcsolt a gép. Ahogy a tanárok minden órára felkészülnek, úgy mi is mindenre felkészülünk. Ez másképp nem nagyon megy. Mondok egy példát: Puskás Akadémia. Ebben a szezonban most láttam őket először, a Puskás Akadémia megrögzött rajongói pedig napi szinten mindent tudnak róluk. Soha nem fogok tudni versenyezni velük, mert nekem kétszáz másikkal is foglalkoznom kell, ők pedig csak azzal az eggyel foglalkoznak a nap 24 órájában. Igazából az a lényeg, hogy ne ronts. Ha nincs minden a fejedben, az nem baj, de rosszat ne mondj! Erre kell leginkább felkészülni, s arra, hogy amit elmondasz, az korrekt legyen. Felkészülni most már nem nehéz, van internet, videók, minden csatornán ömlik az információ. Utána tudsz nézni a játékosoknak, a csapatnak, mert annyi forrás van, hogy ez már nem nehéz.

- **Hihetetlenül sokféle sportágban jártas. Hogyan érte ezt el, mennyi idő alatt?**

- Ahhoz, hogy igazán jártas legyél, évtizedek kellene. Én 7 éves korom óta nézek focit. A gyerekkorom emlékei még mindig erősek, mert akkor ritkán volt foci. Egy csatorna volt, hetente egy vagy két meccs, azt megnéztem, s arra sokáig emlékeztem. Most ez már nem így van. Naponta megnézhetsz négyet, s arra már a jövőhéten sem fogsz emlékezni, ami most van. Nehezebb emlékezni, én úgy gondolom. Ezt az emlékmasszát kell az embernek begyűjteni, hogy legyen miből táplálkoznia. Ez a felkészültség. Az pedig, hogy leülsz és a napi aktualitásokat kilistázod, lejegyzeted, hogy kivel mi történt, az meg a felkészülés. A kettő nem ugyanaz. Most is le tudnék ülni egy sifutóversenyt kommentálni, de sifutást 10 éve nem közvetítettem, nem

lennék annyira otthon ebben. Annak a nagy masszának a birtokában kell lenned. Ez adja a stabilitást. Remélem, érted.

- **Melyik sportágban érzi magát leginkább otthon?**

- Közvetíteni vagy általában?

- **Mindkettő.**

- Kosárlabda, ez egyértelmű. Én azt játszom 10 éves korom óta. Még mindig igazolt játékos vagyok, bár a csapat tizenöt meccséből ötön voltam ott, mert soha nem érek rá. Azt szeretem a legjobban. Ha azonban valamivel foglalkozol, azt megszereted. Megszereted a síugrást, a sífutást, a magyar embertől teljesen idegen sportágakat. Ki az, aki Magyarországon sífut? Megszereted, ha sokat foglalkozol vele. Ez ilyen.

- **Van olyan sportág, amelyik közvetítése közben nehéz függetlennek maradnia?**

- Van, de nem árulom el. Mi sem vagyunk fából, mi is emberek vagyunk. Vannak kedvenceink, vannak, akiknek szurkolunk, s van olyan, amelyiket nem szeretjük. Ezt azért meg kell próbálni helyén kezelni. Ezen egyébként gyakran gondolkodom, ha a kedvenc csapatom nagy térdöntő mérkőzését kellene közvetítenem, akkor azt tudnám-e közvetíteni jó szívvvel, vagy azt mondanám, hogy ezt inkább csinálja más. Nem tudom. Van olyan, hogy nem lehet függetleníteni magadat teljesen attól, amivel foglalkozol. Gondolom, az is, aki kultúráról ír, az sem szereti egyformán például az operákat.

- **Volt olyan sportoló, akit nagyon megkedvelt?**

- Volt, most is van. Emberileg és a sport szempontjából is, de azért a kommentátori munka egy kicsit magányosabb szakma. Nem mozogsz annyira a körökben, még akkor sem, ha ott vagy a helyszínen. Mindig van a pálya szélén riporter, operatőr, fotós, és ők ott vannak a pálya mellett, ott vannak mindig mellettük, beszélgetnek velük, találkoznak, de te a lelátó tetején vagy egy gépnél, a füles a fejedben és beszélsz. Nem vagy annyira közel hozzájuk, de a teljesítményük, az egyéniségük szimpatikus lehet, vagy sem. Ez megint olyan, aminek szerencsés esetben nem kell látszódnia.

- **Volt már, adódott furcsa helyzet munkája közben, amit átélt? Például elment a közvetítés?**

- Mindenféle volt. Ezért is jó iskola egy Eurosport, mert ott mindenféle helyzet adódik. Volt olyan, hogy az összeállítás alatti nyelv ment el, csak a számot láttuk, és volt olyan is, hogy nem volt hang. Azt úgy oldották meg, hogy egy másik meccsből kivettek egy percnyi hangot, majd azt végtelenítették. Rengeteg ilyen volt. Elment a világítás, az áram, sőt volt olyan, hogy nem az a meccs kezdődött el, amelyikre

felkészültünk, hogy közvetítjük. Fölkapcsoltunk, majd két másik csapat jött. Először még azt sem tudtam, melyik az a másik kettő.

- **A 2017-es budapesti vizes világbajnokságon is ott volt. Hogyan élte meg?**

- Az nagyon jó volt. Szerintem egy szenzációsan jól sikerült esemény volt, sport, nézői és az idelátogatók szempontjából is. Mindenki élvezte szerintem, a nagyközönség is. Nagyon jó volt a hangulat a szurkolói zónákban. Remélem, jártál is ilyen helyeken. Nagyon klasszak voltak, szuperek. Igazából az Eurosporton tizenöt év után az volt az utolsó legnagyobb munkám. Örültem is, hogy egy ilyen szuper eseménnyel tudom lezárni azt a korszakot.

- **Ott volt a 2018-as foci világbajnokságon is kommentátorként. Mi jelentette a legnagyobb kihívást az Ön számára?**

- Ott kibírni, az volt a kihívás. Sokat voltam egyedül, és én még kevesebbet is, mint a kollégáim. Nekem elég sok ismerősöm, kollégám, barátom volt kint Moszkvában. Emellett 26 repülőjáraton ültem 26 nap alatt. Általában csak 2 órát aludtam, hajnal 3 órakor keltem, 5 órakor már a reptéren voltam. Nem volt rendes életritmus, evés, alvás. Nekem ez volt a legnehezebb, ezt kibírni.

- **Ez valószínűleg megnehezítette a felkészülést.**

- Persze. Borzasztóan nehéz volt. Mindig előre kellett dolgozni. Amikor volt idő, akkor már két-három meccsel előrébb kellett járni. Egymás után jöttek a mérkőzések, egyik nap itt, a másik nap 3 000 kilométerrel arrébb.

- **Van olyan vágya (közvetítés, interjú), amit nagyon szeretne még elérni?**

- Interjú? Én nem vagyok egy interjús fickó. Azt veszem észre, hogy nekem sokkal hasznosabb, ha nem készítek interjút, hanem csak úgy egy-egy szabad pillanatában beszélek egy sportolóval magnetofon és minden nélkül, mert akkor sokkal nyíltabban szólnak hozzám. Interjúkat nem is nagyon szoktam csinálni, csak akkor, ha muszáj. Ilyen vágyam nincsen, de ha arra vonatkozik a kérdésed, hogy ki volt a példaképem, akkor a már meghalt Drazen Petrovic nevű kosárlabdázóval beszélgetnék el, de már nem lehet, vagy Michael Jordannel. Ők voltak a gyerekkori non plus ultráim. Közvetítés? Én mostanában eléggé elégedett vagyok azokkal a feladatokkal, amiket kapok, bár hozzáteszem ez egy olyan szakma, ahol el kell vállalni a nem olyan izgalmasat, érdekeset, felpörgetőt is, hogy megcsinálhasd a nagy dolgokat. Nincs

minden héten foci-vb, elődöntő. Nem mondanék ilyet, hogy van mindenáron vágyam. Nincsen.

- **Milyen tervei vannak a jövőre nézve?**

- Hú, én mindig a következő hétig látok, sőt, a következő meccsig. A sportolók azt szokták mondani, hogy „*mindig csak a következő feladat számít*”. Én pontosan ilyen vagyok. Holnap Tatabányára megyek a Tatabánya-Szeged mérkőzést közvetíteni. Most ez a tervem. Különben ennél az M4 sportcsatornánál, ahová másfél éve tartozom, igen jó feladatokat adnak nekem, jó közvetítések vannak, sok kiemelt projekt – mint a kézilabda-világbajnokság, a labdarúgó Bajnokok Ligája és az olimpia. Ezekre nagy örömmel tekintek előre, szeretnék ezekben részt venni. Ez a tervem közép és hosszú távra. Egészen hosszúira nem tervezek. Mindig csak a következő feladat számít.

Bózsik Tamás